

ρου. Ἐπὶ τῶν σιγηλῶν καὶ πενθίμων τούτων ἀκτῶν τῆς κομητείας τοῦ Κέντ, ὁ Σεικππῆρος ἐτχεδιάσθη τὴν μελαγχολικὴν κατατομὴν τοῦ βασιλέως Λέαρ, ἐκπτώτου καὶ περιπλανωμένου. Ἄλλ' ἐκ τῶν δύο τούτων ἡγεμόνων ὁ μὲν εἶναι πλάσμα φαντασίας ποιητικῆς, ὁ δὲ πρὸ μικροῦ ἐτι τὴν Εὐρώπην εἰς ἰσορροπίαν συνέχων, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπ' αὐτῆς διαχύσας, δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ πτερόεν. . . ἐναέριον, νυκτερινὸν φάσμα. . . Τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ ἀφανὲς καθιστάμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, παραβαλλόμενον μὲ τὸν περὶ αὐτὸν ἀπειρον ὄρζοντα, ἐκράτει τοσαύτην θέσιν ὅσην νεκροφορεῖον παρὰ τὸν τάρον, ὅστις ἐντὸς ὀλίγου καταβροχθήσει αὐτό.

Ἡ θέα τῶν περιπετειῶν τούτων τῆς τύχης καὶ τῶν πολιτικῶν ἀτυχημάτων ἐμπνέει ἀποστροφὴν πρὸς τὸν φατριασμόν, καὶ παρατηρῶν τις τὴν ἀθλιότητα τῶν θυμάτων τοῦ ἐξοστρακισμοῦ, αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν τινὰ ἀνεξήγητον τοῦ παλιννοστήσαι. Ἐσπευσα λοιπὸν νὰ ἐπανεέλθω εἰς Λονδῖνον καὶ ἐπὶ εἰς ἐν τῶν παντοφροειῶν τῆς Staplehurst, διηλθὼν ταχέως τὰς κομητείας τοῦ Κέντ, τῆς Σουσεξίας καὶ τοῦ Σουβῆρβυ. Εἰς τὴν ὑπὸ πεικίλων σιδηροδρόμων διατεταγμένην ταύτην χώραν, δυσκόλως δύνασαι νὰ περιηγηθῇ ὥς περιηγούντο οἱ πατέρες ἡμῶν.

Ἐπιστρέψας εἰς Λονδῖνον εὗρον ἐν αὐτῷ τὸν κάματον καὶ τὴν ἀγδίαν. Ἀπαυδῆσας δὲ τοῦ παρατηρεῖν παρήτησα τὴν Ἀγγλίαν πρωτὶν τινα, καθ' ἣν ῥαγδαία ἐπιπτεν ἡ βρογὴ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τοῦ Καλαί, ἐνθα μετὰ πλοῦν ἄθλιον, ἐπαινέδον μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως τοὺς τελῶνας ἡμῶν καὶ τοὺς παρὰ τὴν ὁχθὴν μικροὺς ἡμῶν στρατιώτας. Ἡ πόλις Καλαί μοι ἐφάνης κατηφὴς καὶ ἐρημος.

Τὴν ἐπιούσαν περιηγούμενος εἰς τὰ περίεξ τῶν Παρισίων ἐξετίμησα τὸ μεγαλεῖον τοῦ Λονδίνου καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ Ταμέσσεως, συγκρίνων αὐτὸν μετὰ τοῦ Σηκουάνα. Βλέπων τοὺς Παρισίους, ἐφανταζόμεν ὅτι μετεκομίσθην εἰς τινα μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, καὶ ἀναμνηνησκόμενον τὸν Ἀγ. Παῦλον, τὸ Πάνθεον μ' ἐφαίνετο ὡς οἰκίεσσις τις εὐχάριστος. Ὁ δὲ Σηκουάνας μοι ἐφαίνετο, ὅτι, διαρκούσης τῆς ἀπουσίας μου, μετεβλήθη εἰς μικρὸν καὶ ταπεινὸν τι ῥαχίον.

ΤΕΛΟΣ.

(Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος *Musée des Familles*.)

ΣΥΜΒΑΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ.

(Μετάφρασις.)

— 0 —

Ὁ Κ. κόμης τοῦ Δ. . . ἐπίσημος καὶ σεβαστὸς γέρων ὀδοηκοντοῦτης, καρδίας εὐγενούς, πνεύματος διακεκριμένου, ὅστις δὲ ὑπῆρξεν οἰκείος τριῶν ἢ τεσσάρων βασιλέων, καὶ οὐ πινος ἡ μνήμη πλήρης ἀναμνήσεων καὶ συμβεβηκότων ὑπάρχει, μ' ἐλάμβανε συμ-

παίκτην τοῦ εἰς τοὺς κύβους, διότι ἡμῶν ὁ προσφιλέστατός του, μόνον, ἔπρεπε νὰ ἔχω τὴν καλὴν θέλησιν νὰ τὸν ἀφίνω νὰ κερδήσῃ, ἵνα μετὰ τὴν νίκην ταύτην ἦν ἐπικρίαιτο ἀντὶ δύο σολζίων, ὁ φιλικὸς εἰστέρος τοῦ καταστῆ ἀνεξάντλητος. Ὅποῦται θελκτικαὶ σκηναὶ εὐθυμίας, παραφροσύνης δραματικῆς παρίσταντο τότε εἰς τὰς βραχυτάτας ταύτας ἐσπερίδας ὑπὸ τὸν φιλικὸν λόγον τοῦ ἀνεξαντλήτου καὶ πνευματώδους γέροντος. Ὁ τίτλος τοῦ μεγάλου ἀρχοντος καὶ οἱ ἐπαγωγικοὶ τρόποι τοῦ ἡξίωσαν αὐτὸν νὰ γιγῇ θεκτὸς μεταξὺ τῶν αὐλικῶν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΕ', ὅστις τὸν μετεχειρίζετο πάντοτε, ὡς περιπόθητον τέκνον. Ἀναμιχθεὶς δὲ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τῆς τελευταίας ἐκατονταετηρίδος εἰς ὅλα τὰ μεγάλα συμβεβηκότα, ἐπιζήτητος δὲ ὡν παρ' ἑλῶν τῶν ἐπιστημῶν ἀτόμων, ἤξευρε τὴν ἱστορίαν ἀκριβέστατα καὶ τὴν διηγείτο ἐπισταμένως, ἄνευ ἐγκλήσεων, ἄνευ παραφορᾶς, καὶ ἀμερολήπτως. Παρ' αὐτοῦ ἐννόησα τὸν αἰῶνά μου, ὡς καὶ τοὺς πρὸ τοῦ ἡμετέρου, ἐν γένει δὲ ὡρεῖλον πλείστην πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦτον εὐγνωμοσύνην.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν τόσων θερπῶν καὶ διδακτικῶν ἀνεκδότων, τὰ ὅποια διηγείτο, τὸν εἶδον ἡμέραν τινὰ νὰ βυθισθῇ εἰς βαθεῖαν σκέψιν. Ἀνανεύσας μοι διηγῆσθαι μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐπισημότητος τὸ ἐξῆς διήγημα, ὅπερ ἤκουσεν ἀπὸ τινος θείου τοῦ κληρικοῦ. Τὸ διήγημα τοῦτο εἶναι ἡ πολυειδὴς φάσις τῆς ἄλλοτε ζωῆς, εἰς τῆσιν τινα τῆς κοινωνίας θέλει δὲ τις ἰδεῖ ἐάν ἐννοοῦμεν κάλλιον ἢ χεῖρον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ αἰσθημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Πρὸ τῶν 89, ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦτέστιν ἐκείνῃ, τῇ τόσον γονίμῃ εἰς δράματα φρικώδη, ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Γερβασίου (Saint-Gervais) εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἐδοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, εἶχεν ἐφημέριον ἀξιολάβειον τινα γέροντα, ὅστις ἐθαυμάζετο ἐπὶ μαθήσει καὶ φιλελεημοσύνῃ, ὃν δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ δύστροποι ἐσέβοντο· διότι ἦτο πρὸς πάντας καὶ πάντοτε ἡ ζωσα προσωποποίησις τῆς Προνοίας. Ἀπλοὺς ὡς παιδίον, ἐχέμιθος ὡς ὁ τάφος, θαρράλαος κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀείποτε ἀφωσιωμένος, μὴ ζητῶν ἄλλο εἰμὴ νὰ σώζῃ τὰς ψυχὰς, ἤκουε πᾶσαν φωνὴν ἥτις ἐβόα περὶ αὐτὸν, καὶ ἤξευρε ν' ἀπευθύνῃ λόγον τινα παρηγορητικὸν πρὸς πάντα ὑπὸ θλίψεως κατεχόμενον. Καὶ εὐφυῆς μὲν ὅταν ἔπραττε τὸ καλὸν, ἀνεπίδεξις δὲ καὶ εἰς τὰ συνήθη τοῦ βίου πράγματα, ἤξευρε νὰ φαίνεται πολλαπλοὺς εἰς δυσκόλους περιστάσεις. Ἡ εἰσοδύουσα πανταχοῦ ἀγάπη τοῦ ἐζωσποῖε τὰ ἀποπειλανημένα ἢ ἀσθενῆ πνεύματα, καὶ τὸ μέγα αἴτιον ἐσυνήθισε νὰ κοιμᾶται ἡσυχον ὑπὸ τὴν θεῖαν προστασίαν τοῦ ἱερέως καὶ τῆς δραστηρίου ἐπαγρυπνήσεως τοῦ φίλου τοῦ ὑπευργοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἀνδρὸς γενναίου καὶ ἄκρως ἐπιδεξίου.

Ἐν μακρᾷ τινὰ καὶ ψυχρᾷ νυκτὶ τοῦ χειμῶνος εἰς ὥραν ἀρκετὰ προχωρημένην, τὸ κωδώνιον τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἁγίου Γερβασίου κινεῖται ζωηρῶς, ὡς ἂν ὑπὸ ἀνθρώπου ζητοῦντος βοήθειαν. Καὶ τοι δὲ ἀναπαύμενος ἦδη, ὁ ἀτρόμητος γέρων διέταξε νὰ ἀνοίξωσι καὶ ἀφήσωσι τὸν θέλοντα ν' ἀναβῇ· διότι, ὡς φύλαξ ἑτοίμος, εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, ἤθελε νὰ ἦναι πάντοτε πρόθυμος νὰ μάχεται ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Ἀνθρωπὸς τις πλουσίως ἐνδεδυμένος παρουσιάζεται τότε, καὶ ζητεῖ νὰ ἐμυλίσῃ κατὰ μόνας μετὰ τοῦ Κ. ἐφημερίου. Γένειον ἄτακτον ἐσχίαζε τὴν ἐμβριθῇ

καὶ στερεὰν μορφήν του· οἱ τρόποι του ἐφαίνοντο διακεκριμένοι, ἡ δὲ προφορά του ἐδήλου ἄνθρωπον ἀνωτέρας τάξεως. Ἐδικαιολογήθη μετ' εὐκολίας καὶ εὐγενείας διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἐπίσκεψίν του, ὅτι, εἶπε, ἐδίστασε πολὺν καιρὸν νὰ ῥιפוκινδυνεύσῃ, πλὴν ἤλπιεν εἰς τὴν ἐπιήκειάν του.

— Μεγάλη τις πράξις εἶναι ἀνάγκη νὰ τελεσθῇ, ἐξηκολούθησεν ὁ μυζηριώτης ξένος, πράξις, φρικώδης ἀλλ' ἀναγκαία καὶ οὐδεμίαν ἀντίρρησην δεχζόμενη. Ὁ καρὸς κατεπείγει, ἄνθρωπός τις, ὅστις μέλει ν' ἀποθάνῃ ἐκράυγασεν ἐκ τῶν χειλέων τοῦ τάφου πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἤλθον· διότι βεβαίως πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστευόμενος μυστικόν τι, τὸ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν Θεόν. θέλετε κρίνει ἄλλως τε μὲ ποίαν ζέσιν ἐπικαλεῖται τὴν λειτουργίαν σας, διὰ συμφωνιῶν ἀνευλαδῶν ἴσως, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπολύτως, τὰς ὁποίας χρεωστῶ νὰ τηρήσω ἀπαρράλκτως, ὡς μοὶ τὰς ἀνέθεσαν. . . Πρέπει, ἄγχι ἐφημέριε, ν' ἀφῆσετε νὰ σᾶς δέωσι τοῦ ὀφθαλμοῦ, διὰ νὰ σᾶς φέρωσιν εἰς τὴν ἁμαξάν, ἣν τις μᾶς περιμένει εἰς τὴν θύραν σας. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ θελήσετε νὰ ἐξετάσετε τὸ μυστήριον τοῦτο, συναινοῦντες ἀπλῶς νὰ ἔλθετε πρὸς παραγγορίαν ψυχῆς τινος, τὸν κόσμον ἐγκαταλιμπανούσης, νὰ θελήσετε δ' ἐπίσης νὰ σᾶς ἐπαναφέρω ὅπως θέλω νὰ σᾶς παραλάβω, διὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων. Ἐὰν παραδεχθῆτε τὰς συμφωνίας ταύτας, ἐγὼ ἐγγυῶμαι ἐπὶ τῆς ζωῆς μου διὰ τὴν ἀσφάλειάν σας· ἐὰν ἀποποιηθῆτε, οὐδεὶς ἄλλος θέλει δυνηθῇ νὰ γίνῃ δεκτός πρὸς προετοιμασίαν τοῦ θυσιαζομένου θύματος· ἡ θυσία πρέπει νὰ τελεσθῇ ἄνευ τῆς εἰδήσεως οὐδενὸς τῶν θνητῶν, τοῦτο ἐξήτησεν εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς ὁ ἀποθνήσκων. . .

— Ἀς ἀναχωρήσωμεν, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανόν, ὡς νὰ ἐξήτῃ ἐκεῖθεν ἐμπνευσιν.

Ἀφῆθ δὲ νὰ δεθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἄνευ ἄλλης ἐξηγήσεως, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἀκαταλήπτου ἀνθρώπου. Μόλις δ' ἐκάθισεν ἐντὸς τοῦ ὀχήματος καὶ διπλῇ θυρίδι ἐκ ξύλου ἐσύρθη ἐλαττέροθεν καὶ ἐφέροντο ὀρμητικῶς διὰ δύο ταχέων ἵππων. Ἦν δὲ ἀδύνατον εἰς τὸν ἀγαθὸν ἐφημέριον νὰ διακρίνῃ ὁποῖαν διήνυσεν ὁδόν.

Ἐν τῇ ταχείᾳ ταύτῃ ἐκδρομῇ οὐδεὶς λόγος ἐπροφέρθη παρὰ τῶν δύο τούτων συνοδοιπόρων ἐν τούτοις, εὐθύς, ἀφ' οὗ ἐσταμάτησε τὸ ὄχημα, ὁ ἄγνωστος βεβαιούται εἰσεῖσι τὸν περίδεμα δὲν ἐμετατοπίσθη, λαμβάνει εὐσεβόστως τὸν γέροντα διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἀφίγη εἰς τὰς πρώτας βαθμιδας εὐρυώρου κλίμακος, ἣν ἀναδινούσιν ἀμφότεροι μέχρι τῆς δευτέρας ὁροφῆς. Μεγάλη τις θύρα ἀνοίγει ὡς ὕψ' ἐαυτῆς· διέβησαν ταύτην, καθὼς καὶ πολλὰ δωμάτια, ἄνευ τινὸς συμβεβηκότος. Ταππητες ἐπινυγον τὸν θόρυβον τῶν βημάτων των, καὶ ἡ σιγὴ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταπληκτικὴ ἐπὶ τέλους εἰσῆλθον εἰς δωμάτιόν τι, καὶ ὁ ἀκούσιος τυφλὸς βλέπει πιπτον τὸ περίδεμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦν μέγα καὶ μετὰ τάξεως ἡντρεπισμένον. Δύο κηρία ἐπὶ μικρᾶς θεμελιᾶς, τραπέζης ἱσταμένης παρὰ τινὰ κλίνην, ἥτις κατὰ τὸ ἥμισυ ἦτο διὰ πλουσιωτάτων παραπετασμάτων περικλεισμένη, ἔβριπτον ὠχρὸν φῶς ἐν τῷ ψυχρῷ τούτῳ θαλάμῳ, τῷ κατοιικαν θανάτου μοιάζοντι. Ἀποκαλύψας δὲ τότε μετ' εὐγενείας, ὁ ἄρχων (διότι ἦτο ὁ δεῦξ τοῦ . . .) ἔλαβε

τὸν ἐφημέριον διὰ τῆς χειρὸς, καὶ τὸν ἔφερε παρὰ τὴν κλίνην, τῆς ὁποίας ἀποσύρει ὀλίγον τὰ παραπετάσματα καὶ διὰ φωνῆς πανδήμου,

— Λειτουργγὲ τοῦ Θεοῦ, λέγει, ἐδῶ εὐρίσκεται γυνή, νεαρὰ, ἥτις ἡμάρτησεν εἰς τὸ αἷμα τῶν προγόνων της, καὶ τῆς ὁποίας ἡ τύχη ἀμετακλήτως ὀρίσθη, αὕτη γνωρίζει ἐπὶ τισιν ὁροις ἐσυγχωρήθη ἡ νὰ τὴν ἰδῇτε ἵνα προετοιμάσετε τὴν ψυχὴν της. Ἀμφότεροι ἤδη γνωρίζετε τὰ ὁποῖα χρεωστέτε νὰ ἐκπληρώσητε καθήκοντα. Σᾶς ἀφίνω, ἄγχι ἐφημέριε, ἵνα ἐπανέλθω μετὰ ἡμισίαν ὥραν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ.

Ἀπέφευγα τὴν ταραχὴν, ταῖς ἐρημιαῖς ζητοῦσα,

Γιατ' εἶχα πόνο σὴν ψυχὴ καὶ λάβρα σὴν καρδίαν μου,

Στὸ πείσμα τοῦ δασκάλου μου ἐκάθισεν σιμά μου

Ἀγγελοπρόσωπη Θεὰ, καμαρωμένη Μοῦσα.

Μουρμούριζε σὰ πόδια μου νερὸ σὰν τὸ κρουστάλλι,

Μ' ἐτριγύριζαν λεημονιῶν οἱ μοσχόβολοι κλόνοι,

Ἐνα γλυκόστομο πουλὶ ἀρχίνησε νὰ ψάλλῃ...

Τὴν Μοῦσα δὲν τὴν ἐβλεπα, δὲν τ' ἀκούγα τ' ἀηδόνι.

Μὲ τὸ λευκὸ χεράκι της μ' ἐζύπνησεν ἡ Μοῦσα

Καὶ μ' εἶδε μὲ τὰ μάτια της τ' ἀγγελοκαμωμένα,

— Φεῦγα τῆς εἶπα, Μάγισσα! Τί θέλεις ἀπ' ἐμένα;

Κ' ἐγύρευα νὰ σηκωθῶ, καὶ πάλα δὲν ἔμπορῶσα.

— Ὁ δάσκαλος εἶπεν αὐτῇ, σοῦ ἐπάγωσε τὸ αἷμα·

Δάσκαλος ποῦ κατηγορεῖ καὶ τίποτε δὲν γράφει·

Ἦ! μὴ πιστεῖς ἄνθρωπο πῶχει νεκρὸ τὸ βλέμμα,

Ὅπῳ χειρὶ ἀγέλαστα, καὶ πρόσωπο σὰ θειάφι.

— Ἀλήθεια λέει ὁ δάσκαλος μοῦ ἐγύρισε τὴ γνώμη

Κὶ ἀπελπιτμένος σήμερα θὰ κάψω τὰ χαρτιά μου,

Φαρμακερὰ τὰ λόγια του ἐδόθησαν σ' αὐτιά μου,

» Εἰς τὴν Ἑλλάδα ποιητῆς δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη. »

— Ψέμματα σ' εἶπε, ψέμματα! Ὁ φθίνος τὸν σκοτόνει,

Κ' ἔχουν χολὴ τὰ σπλάχνα του, κ' ἡ γλῶσσα του

φαρμάκι,

Ὁ κόρακας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ψάλλῃ «σὰν τ' ἀηδόνι»

Καὶ ροκανθὰ τὰ σπλάγχνα του τοῦ φθόνου τὸ σαράκι.

Ἀκοῦς τ' ἀηδόνι πῶς λαλεῖ; ἀνθὸς μοσχολαλαί,

Καὶ κρουσταλλένιας ῥεματιᾶς τὸ κύμα μουρμουρίζει·

Ἡ δάφνη ἀκαλλιέργητη σὴν γῆν αὐτὴν ἀνθίζει,

Γράψε. Τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ὁ οὐρανὸς γελάει.